

Sygn. akt I C 55/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 r. w Piszcu na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko M. K. (2)

o wydanie rzeczy ruchomej

o r z e k a :

I. Nakazuje pozwanemu M. K. (2), aby wydał powódce M. K. (1) pięć kryształowych kieliszków koloru ciemno zielonego.

II. Umarza postępowanie w części dotyczącej wydania obrazu pejzaż opisanego w pkt. I ppkt. 7 pozwu.

III. Oddala powództwo w pozostałej części.

IV. Nakazuje zwrócić pozwanemu kwotę 553,89 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote 89/100) tytułem części niewykorzystanej zaliczki.

V. Znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt I C 55/21

UZASADNIENIE

M. K. (1) wystąpiła z powództwem przeciwko M. K. (2) o wydanie rzeczy w postaci:

- książki (...) E. Z. – o wartości 1000 złotych,

- książki „W. żona A.” A. G. B. – o wartości 1000 złotych,

- książki „Z krwi i nadziei” S. P. – o wartości 50 złotych,

- kieliszków na czarnej długiej nóżce z kryształowym kielichem w kolorze ciemnej zieleni – o wartości 3000 złotych,

- spódnicy długiej beżowej jesienno-zimowej marki S. – o wartości 350 złotych,

- czarnej długiej spódnicy wełnianej z wytłaczanymi kwiatami u dołu wraz trójkątną chustą marki S. – o wartości 400 złotych,
- bluzki w kolorze ww. spódnicy marki S. – o wartości 280 złotych,
- bluzki w czerwonym kolorze marki S. – o wartości 280 złotych,
- koszuli białej przerobionej po matce powódki – o wartości 300 złotych,
- kożucha krótkiego w kolorze jasnego brązu – o wartości 500 złotych,
- naszyjnika z bransoletką ze złotej siatki z cyrkoniami marki W. K. – o wartości 1 800 złotych,
- pierścionka z wisiorkiem z czarnej emalii w złocie – o wartości 1 600 złotych,
- wisiora w kształcie kwiatu z cytrynem wykonanego wedle projektu Powódki przez P. M. – o wartości 550 złotych,
- naszyjnika z amonitów – o wartości 150 złotych,
- obrazu pejzażu wiszącego w pokoju nr (...) – o wartości 500 złotych,
- obrazu pejzażu jesiennego autorstwa brata powódki opatrzonego jego podpisem (...) – o wartości 500 złotych,
- butów na wysokim obcasie z ćwiekami marki (...) o wartości 500 złotych.
- butów typu „trep” wykonanych z brązowego zamszu – o wartości 300 złotych,
- dwóch par butów typu adidas – o wartości 100 złotych,
- butów zimowych brązowych do kolan – o wartości 250 złotych,
- butów zimowych czarnych wiązanych na zamek – o wartości 250 złotych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany jest byłym mężem powódki. Strony do 2018 roku zamieszkiwały razem w I., prowadząc wspólnie działalność gospodarczą w postaci usług hotelowych. W wyniku konfliktu małżonków powódka zmuszona była wyprowadzić się ze wspólnego domu, pozostawiając w nim przeważającą większość swoich rzeczy osobistych.

W ocenie powódki charakter przedmiotów stanowi, że są to rzeczy osobiste powódki. W przeważającej części są to pamiątki rodzinne, rzeczy o dużej wartości emocjonalnej, jak również ubrania i biżuteria. W ocenie powódki, przedmiotowe ruchomości stanowią własność powódki jako jej majątek osobisty. Nadto, powódka podkreśliła, że pozwany nigdy nie negował tego faktu.

Powódka wskazała, że pomiędzy stronami toczy się postępowanie przed tutejszym Sądem w przedmiocie podziału majątku wspólnego, sygn. akt I Ns 7/21 i wspomniane przedmioty nie zostały zgłoszone do rozliczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. K. (2) wniósł o oddalenie powództwa w zakresie pkt I. 1-6 oraz I. 9, a w pozostałym zakresie, tj. pkt I. 7-8 uznał powództwo.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zaprzeczył twierdzeniom powódki, jakoby ta wyprowadzając się z domu pozostawiła w nim większość swoich rzeczy osobistych. Powódka pod nieobecność pozwanego, wyprowadzając się z domu zabrała przeważającą część majątku osobistego, jak również część ruchomości stanowiących majątek wspólny stron. Były to przede wszystkim takie składniki jak odzież i obuwie, biżuteria, lalki kolekcjonerskie, wspólne wyposażenie domu oraz pieniądze.

Pozwany zaprzeczył, że w jego posiadaniu pozostały ruchomości wymienione przez powódkę w pkt I. 1-6 oraz I.9. Pozwany potwierdził, że w jego posiadaniu pozostają dwa obrazy stanowiące majątek osobisty powódki, wymienione w pkt. I. 7-8 i zadeklarował, że jest gotowy wydać je powódce.

Pozwany wskazał, że jego zdaniem powódka książki zabrała wyprowadzając się z domu. Pozwany zaprzeczył, że w domu stron kiedykolwiek znajdowały się kieliszki opisane przez powódkę. Wskazał również, że powódka część ubrań sprzedała, a część zabrała ze sobą wyprowadzając się z domu lub odbierając pozostałe ruchomości z domu z pomocą swoich braci.

Pozwany zakwestionował, że biżuteria, która została zakupiona w czasie trwania związku małżeńskiego ze środków stanowiących majątek wspólny, miała wchodzić do majątku osobistego powódki. Biżuteria ta nie była darowana powódce w formie prezentów, nie stanowiła przedmiotu jej osobistego użytku, stąd też nie weszła ona do majątku osobistego powódki. Pozwany jednocześnie zaprzeczył, że dysponuje biżuterią wymienioną w pozwie. W odniesieniu do naszyjnika z amonitów, pozwany wskazał, że został on zabrany przez powódkę.

Pozwany dodał, że powódka zabrała wszystkie wymienione buty wyprowadzając się z domu lub odbierając pozostałe ruchomości z domu razem ze swoimi braćmi.

Sąd ustalił, co następuje:

M. K. (1) i M. K. (2) byli małżeństwem od 2001 roku. Ich małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 27 sierpnia 2020 roku sygn. akt VI RC 1031/19.

Do 2018 roku M. K. (1) i M. K. (2) zamieszkiwali wspólnie w I., prowadząc wspólnie działalność gospodarczą w postaci usług hotelowych.

Przed Sądem Rejonowym w Pieszku toczy się postępowanie o podział majątku wspólnego.

(okoliczności bezsporne; dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 27.08.2020r. sygn. akt VI RC 1031/19 k. 13-13v, odpis wniosku o podział majątku wspólnego k. 20-25)

Małżonkowie w trakcie trwania małżeństwa żyli na wysokim poziomie. Wspólnie prowadzili i obsługiwali hotel. M. K. (1) bardzo dbała o swój wizerunek. Posiadała znaczne ilości ubrań, obuwi oraz biżuterii. Często otrzymywała biżuterię w ramach prezentów. Posiadała także duże ilości książek.

M. K. (1) wyprowadziła się w nocy w dniu 1 kwietnia 2018 roku. W 2018 roku w Ś. Wielkanocne M. K. (1) wraz ze swoimi braćmi Z. D. i M. D. zabierała swoje rzeczy z nieruchomości w I., gdzie w czasie trwania małżeństwa zamieszkiwała z M. K. (2).

M. K. (1) zabrała ubrania i lalki. Rzeczy były popakowane w worki i zostały przewiezione w dwóch samochodach osobowych.

M. K. (1) zapakowała swoje rzeczy w kartony, planując wysłać je na adres zamieszkania swojego brata, jednakże ostatecznie tego nie zrobiła.

Kieliszki z domu rodzinnego M. K. (1) zostały w hotelu. Kieliszki docelowo miały zostać przekazane bratu M. – M. D.. M. K. (1) przechowywała je u siebie, gdyż M. D. nie posiadał jeszcze swojego lokum, gdzie mógłby przechowywać przedmiotowe kieliszki.

M. K. (1) sprzedawała swoje rzeczy za pośrednictwem portalu allegro to „norim22”, „zaklinaczkadusz”, „boskiczas”, „zapachdomu22”, a także za pośrednictwem portalu eBay „norimmona”.

Po wyprowadzce z I. M. K. (1) przez okres około trzech miesięcy mieszkała u teścia swojej przyjaciółki K. D.. Tam też M. K. (1) przewiozła część swoich rzeczy zabranych z wspólnego domu byłych małżonków.

(dowód: zeznania świadka Z. D. k. 127v, zeznania świadka M. D. k. 127v-128, zeznania świadka E. D. k. 128; zeznania powódki M. K. (1) k. 128v, zeznania świadka A. D. k. 137-140, 144-147, zeznania świadka K. D. 221v-222, zeznania świadka R. D. (1) k. 263, zeznania świadka R. D. (2) k. 468, zeznania pozwanego M. K. (2) k. 478v-479, pismo FedEx z 15.07.2022r. k. 624)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Odnosnie pięciu kryształowych kieliszków koloru ciemno zielonego należy wskazać, że powołani świadkowie M. D., E. D., R. D. (1), zgodne wskazywali, że były one pamiątką rodzinną powódki. Przechowywane były w hotelu, a ostatecznie trafić miały do brata powódki, M. D.. Sąd nie dał wiary pozwanemu, który wskazywał, że nie kojarzy przedmiotowych kieliszków, a te, które są w jego posiadaniu, są z kolei jego pamiątką rodzinną, nie zaś powódki. Wyjaśnienia pozwanego odbiegają od zeznań świadków, które są spójne, korelują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają.

Mając powyższe na względzie Sąd nakazał pozwanemu M. K. (2) wydanie tych ruchomości powódce.

W trakcie postępowania powódka cofnęła odnośnie wydania obrazu wijącego w pokoju nr 7 (k. 622).

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa.

Wobec powyższego, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

W pozostałym zakresie Sąd uznał roszczenie za nieudowodnione.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że obecnie rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron, bądź też wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie. Sąd rozpoznający sprawę nie jest również zobowiązany do inicjowania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem obowiązek ten spoczywa na stronach procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76).

Zgodnie z obowiązującym w procesie windykacyjnym ciężarem rozkładu dowodu, to powódka była zobowiązana do wykazania, że po pierwsze - wszystkie wskazane przez nią ruchomości są jej własnością i po drugie - że rzeczy te w dalszym ciągu są w posiadaniu pozwanego lub przez niego zostały rozdysponowane.

Pozwany nie kwestionował, że powódka jest właścicielką książek, ubrań, a także obuwia. Podniósł, że biżuteria stanowiła majątek wspólny małżonków. Z zeznań świadków wynika, że powódka posiadała znaczną ilość biżuterii. Otrzymywała biżuterię jako prezenty, a także kupowała ją. Nadto, z zeznań świadków wynika, że powódka bardzo dbała o swój wizerunek. Zdaniem Sądu, biżuteria nie była formą inwestycji, tylko standardowym elementem ubioru

powódki, którą to powódka na co dzień nosiła. Nie sposób przyjąć, jak sugerowała strona pozwana, iż z uwagi na to, że często biżuteria powódki była bardzo kosztowna, to tym samym jej zakup był rodzajem inwestycji w majątek wspólny stron, a tym samym w/w biżuteria nie stanowiła majątku osobistego M. K. (1). Zważywszy na to, na jakiej stopie życiowej żyły strony postępowania w trakcie małżeństwa, a także biorąc pod uwagę na intensywność zakupów dokonywanych przez powódkę, która dysponowała ogromną ilością ubrań, butów oraz biżuterii, należy uznać, że nabywała owe przedmioty lub otrzymywała je w prezencie tylko i wyłącznie na swój własny użytek.

W ocenie Sądu powódka nie zdołała jednak wykazać, odnośnie wskazanych wyżej ruchomości, że pozwany jest w ich posiadaniu. Świadkowie nie kojarzyli przedmiotów, których powódka żądała wydania, nie umieli opisać ich wyglądu. Nie byli w stanie stwierdzić, czy zostały one zabrane przez powódkę, sprzedane czy też pozostały w miejscu zamieszkania byłego męża. Powódka nie udowodniła, że te przedmioty zostały w domu w I., i że nadal są w posiadaniu pozwanego lub że zostały przez niego zniszczone lub zużyte w inny sposób. Same twierdzenia powódki nie mogą być wystarczającym dowodem, że przedmioty zostały w miejscu zamieszkania pozwanego, mając na uwadze, że pozwany konsekwentnie zaprzeczał, aby tak było. Pozwany przedkładał wydruki zdjęć ekranu, także zdjęcia worków, które zabrała powódka wyprowadzając się z domu (k. 58-60v) próbując udowodnić, że powódka jest w posiadaniu przedmiotowych rzeczy, jednakże powódka zaprzeczała, aby były to rzeczy objęte żądaniem pozwu. Jednocześnie powódka nie przedstawiła fotografii przedmiotów, ani nie opisała przedmiotów w sposób na tyle dokładny, by można je było precyzyjnie zidentyfikować. Nadto, należy zauważyć, że pozwany uznał powództwo, co do obrazu z pkt I. 8 pozwu. Po okazaniu jej obrazu powódka również, zaprzeczyła, aby obraz był objęty żądaniem pozwu. Pozwany zaś wskazał, że opisanego obrazu przez powódkę w ogóle nie kojarzy (k.478). Wobec braku możliwości ustalenia jakiego przedmiotu powódka się domaga, powództwo co do tego przedmiotu również należało oddalić.

Wobec powyższego, uznając roszczenie powódki za nieudowodnione, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił pozwanemu M. K. (2) kwotę 553,89 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania. Na koszty poniesione przez powódkę składa się opłata od pozwu – 750 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, łącznie 4 367 złotych. Natomiast na koszty poniesione przez pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, a także koszty tłumaczenia przez tłumacza przysięgłego – 46,11 złotych, łącznie 3 663,11 złotych.

Sąd miał na uwadze słuszność roszczenia powódki co do kryształowych kieliszków i obrazu wiszącego w pokoju nr 7, a także bezzasadność roszczenia co do pozostałych ruchomości. Niewątpliwie powódka wnosząc powództwo o wydanie rzeczy ruchomych była przekonana, iż znajdują się one w posiadaniu pozwanego, zaś z zachowania powódki było widać, iż wnosząc pozew kierowała się głównie tym, że większość rzeczy, których on dotyczył miała dla niej przede wszystkim wartość emocjonalną, stanowiły pamiątki rodzinne. Sąd miał tu też na względzie postawę pozwanego, który już podczas postępowania o rozwód dawał do zrozumienia powódce, że zwróci byłej żonie jej osobiste rzeczy. Z racji tego Sąd uznał, iż koszty postępowania winny zostać wzajemnie zniesione. Wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami jest słuszne wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym, czego ocena nie zależy tylko od kalkulacji kwot, jakich poszczególne strony dochodziły, lecz również rodzaju podniesionych przez nie zarzutów i ich ważkości dla podstaw zaskarżonego wyroku.